

[Aksel Larsen.]

man understøtter forslaget og kravet om en forhandling mellem stormagterne om alle de stridsspørgsmål, der måtte være dem imellem. Sådan som den internationale situation er i øjeblikket, tror jeg, det vil kunne have en endogså meget stor betydning, om der kommer sådan en henvendelse fra dansk side, og jeg henstiller, at den kommer.

Statsministeren bevarede total tavshed om et par spørgsmål, jeg har rejst. Det er spørgsmålet om Danmarks stilling til Frankrigs behandling af Marokko og Englands behandling af Britisk Guayana. Jeg synes ellers, der var grund til at komme ind på det, navnlig da såvel statsministeren som socialdemokratiets ordfører har talt så mange kønne ord om, hvad der bliver gjort for folkene i det, man kalder de underudviklede områder, og jeg synes, der var så meget mere grund til det, som socialdemokratiet, før det dannede regering, levede højt på en voldsom agitation mod den tidligere udenrigsminister — en agitation, som jeg også finder berettiget — i anledning af, at han havde optrådt som moralsk garant for Frankrigs uretfærdige krig i Indokina. Jeg ser ingen principiel forskel på Frankrigs handlinger overfor Vietnam og overfor Marokko og Storbritanniens handlinger overfor Britisk Guayana. Jeg efterlyser stadigvæk regeringens stilling til disse spørgsmål, jeg efterlyser en udtalelse fra den højtærede statsminister.

Hvad angår diskussionen om liberalisme og socialisme, vil jeg sige, at den slags kan man ikke klare ved at lave noget, som man selv erkender er en leg med ord. Man kan ikke klare det ved at sige: vi er alle en slags socialister, og vi er alle en slags liberalister. Det er aldeles urigtigt, at alle partier og politikere er en slags socialister, som på det ene eller det andet eller det tredje tidspunkt eller på alle tre tidspunkter og i alle tre eller syv spørgsmål er gået ind for statsindgreb i erhvervslivet eller for, at staten skal bekymre sig om sociale forhold, undervisningsproblemer, befolkningens sundhedstilstand o. lign. Det er aldeles ikke socialisme, eftersom socialisme kun vil være gennemført, når man har ophævet privatejendomsretten til produktionsmidlerne, men det er ganske vist heller ikke liberalisme. Liberalisme måtte forudsætte, at staten

holdt sig fra alt det dør. Det er rigtigt, hvad jeg har sagt tidligere og gentager nu, at de partier, som råber så højt op om det liberale flertal her i tinget og om, at befolkningens flertal er liberalt o. s. v., godt ved, at liberalismen som sådan faktisk er død her i Danmark, at der ikke findes det parti, der vil gå ind for liberalistiske synspunkter i deres fulde konsekvens.

Det vil end ikke retsforbundet. Retsforbundet er lige kommet med et forslag til beslutning, som vel vil blive diskuteret ved en senere lejlighed, men selv dette forslag er jo ikke liberalistisk, eftersom det kun anbefaler, at man skal frigive importen af visse mærker af personbiler, men langt fra alle, så det kan da ikke være liberalistisk. Nej, de partier, der lever så højt på at påstå, at de er liberale i modsætning til f. eks. regeringen, synes jeg hellere skulle få lidt renere toner ind i deres debat og deres agitation og lade være med at blive ved at logre for deres vælgere ved at bilde dem ind, at de er så konsekvent liberale. Det er de aldeles ikke, men socialister er de som sagt heller ikke, selvom de også går ind for statsindgreb i erhvervslivet og på mangfoldige andre områder.

Måske må jeg dog her gøre en undtagelse. Hvis det ærede medlem hr. Viggo Starcke virkelig var en så konsekvent og fanatisk tilhænger af fuld grundskyld, som statsministeren igår fejlagtigt beskyldte ham for at være — her tog statsministeren fejl, for det er slet ikke det ærede medlem hr. Viggo Starcke, der har været grundskyldens fornemste fortaler i dette ting, det er andre af retsforbundets ærede medlemmer, måske i særdeleshed det ærede medlem hr. Oluf Pedersen — ja, så var han i høj grad en slags socialist. Fuld grundskyld vil sige, at privatejendomsretten til jorden totalt ophæves, at jorden overgår til samfundseje under den ene eller den anden form, det være sig ved nationalisering eller på anden måde, men det skal retsforbundet nok vogte sig for at fortælle i sin agitation, de frygter for følgerne af det, eftersom de ellers til daglig vil optræde som de antisocialister, de iøvrigt er. De, der virkelig kender til, hvad fuld grundskyld er, ved, at dette er den egentlige konsekvens af fuld grundskylds indførelse.

Så er der noget helt andet, og det er, at